

[1]
**FELSZABADULÁS A BŰNTUDAT
ALÓL*⁰**

Ha elkezdünk a lélek felszabadulásáról beszélni, akkor a következő kérdéssel szembesülünk:

Mitől, mi alól kell felszabadítani a lelket?

A válasz az, hogy a lélek, amíg a Földön van, törekszik arra, hogy felszabaduljon sok dolog alól, amiről ez a könyv szól.

Azonban van a Földön valami más, amitől, úgy gondolom, a lélek nem képes megszabadulni. Megszabadulni ettől a dologtól olyan kiváltság, amely csak az örökkévalóságban érhető el. De mi ez a dolog?

* Ez az írás előszó volt az ötödik kiadáshoz.

Ez a dolog a büntudattól való megszabadulás.

Amikor Isten megteremtette az embert, egyszerűnek, tisztának, minden bűn – a bűnökre vonatkozó részletek vagy nevek – ismerete nélkül teremtette. Ez még azelőtt volt, mielőtt evett volna a jó és a gonosz tudás (ismeret) fájáról. Az ember olyan ártatlan volt, mint egy gyerek, vagy talán még annál is ártatlanabb.

Ezért amikor Évát elcsábította a kígyó, még tudatlan volt.

A kígyó hazudott neki, és azt mondta: „*Semmi esetre sem fogtok meghalni*”, „*szemetek felnyílik, olyanok lesztek, mint az istenek*” (Ter 3,4-5). Viszont mivel Éva semmit sem tudott a hazugságról, hitt a kígyónak. Nem kételkedett szavainak igazságában, mert nem tudott semmit a kétségről.

Ádám és Éva semmit nem tudott a jóról. Nem ismerték a gonosztságot. Ám amikor ettek a fáról, elkezdték megismerni azt.

Új ismeret lépett be az ember életébe: a büntudat.

Ez és más tudás szintén megzavarta az emberiség természetes tisztaságát. Ezt igazolják a bölcs Salamon szavai: „*és valaki öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet*” (Préd 2,1).

Talán az első dolog, amit Ádám megtudott, az az volt, hogy ő férfi és Éva nő. A szexuális ismeret elkezdte átjárni az értelmét, azután az érzéseit. Felismerte, hogy a szex valamilyen szégyellnivaló dolog, és ezért elkezdte betakarni magát. Azután félelmet érzett, és megpróbált elrejtőzni a fák mögött.

Ahogy múlt az idő, az ember sok bűnt ismert meg.

Ilyen tudás plántálódott az elméjébe, és néha-néha lelki háborúk folytak ellene. Ráadásul, amikor ő nem esett ilyen bűnökbe, másokban ítélte el azokat. Most a jó és a gonosz, a megengedett és a tiltott dolgok dualizmusában, kettősségében él.

Kíváncsi vagyok, mikor fog felszabadulni e dualizmus alól? Mikor fogja helyreállítani elméje tisztaságát? Mikor fogja a gonosz ismerete elhagyni értelmét, bármi legyen is annak forrása, akár magán az értelmén keresztül, vagy annak megtapasztalásán és gyakorlásán keresztül? Mikor fog megszabadulni a gonosz emlékezetétől, ami a halál előidézője?

Nem gondolom, hogy ez egyáltalán a földön megy végbe, hanem az örökkévalóságban, ahogy Szent Pál apostol – lévén már vérontása és földi távozása közel – mondta tanítványának, Timóteusnak:

„Készen vár az igazság győzelmi koszorúja”
(2Tim 4,8).

Végül az embert megkoronázzák az igazságosság koszorújával, annak az igazságosságénak, amely nem követ el és nem ismer bünt. Őt meg fogják koronázni azzal a szentséggel, amely nélkül senki sem lehet tanúja az Úrnak. De mikor fog ez történni? Az apostol megadja a választ, mondván: „... azon a napon megadja nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (Ild. 2Tim 4,8)

Az igazság koszorúja az a vágy, amelyre az értelem vágyik.

Amíg a Földön vagyunk, vétkezünk minden nap, és minden nap bűnbánatot kell tartani. Nincs ember bűn nélkül, még akkor sem, ha élete a földön csupán egy nap.

Mikor fogunk ténylegesen felszabadulni a büntudat alól? Mikor fogjuk egyedül csak Istent ismerni és azt a fényt, amely körülveszi Őt, azt a fényt, amelynek nincs sötétsége? Ez akkor fog megtörténni, amikor kiköpjük a jó és a rossz tudás gyümölcsét, amelyet az ősszüleink akkor ettek.

Csak akkor fogjuk helyreállítani korábbi rangunkat.

Az örökkévalóságban jobb állapotban leszünk, mint Ádám a paradicsomban. Ádám és Éva az egyenesség, igazság állapotában voltak, de bukásra hajlamosan, az örökkévalóságban viszont nálunk lesz az egyenesség koronája, amely egyenesség nincs alávetve a bukásnak.

Ha jobb állapotban leszünk, mint az első ember a bukás előtti állapotban, akkor ártatlanságban, tisztaságban, egyszerűségben és bűn nem-ismerésben legalább olyanok leszünk, mint ő.

El fogjuk felejteni a bűnt minden formájával, részletével és emlékével.

Nem lesz semmi az értelmünkben, kivéve az aktív lelki életet, Isten szeretetét, a szemlélődést a mennyei dolgokról, amelyekre igaz, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta.

Akkor elmondható, hogy az értelem teljesen felszabadult.

Ami a lelket illeti, amíg a földön van, a legnagyobb dolog, amit elérhet, az, hogy felszabadul a bűn, az anyag és a test uralma alól. Ebben az esetben szabadon élhet, „*a mulandóság szolgálai állapotából*

majd felszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm 8,21).

Érzed, hogy a lelked elérte ezt a szabadságot?

Ez a szabadság a lélek felszabadulása bármilyen kötöttségtől, ami gátolhatná az Istenhez vezető útját. De hogyan lehet ezt elérni?

Ennél a pontnál magadra hagylak azokkal az elmélkedésekkel, amelyeket többnyire az ötvenes évek elején, a szerzetesi életem megkezdése előtt írtam.

